

Arrest

nr. 290 651 van 20 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 november 2020.

1.2. Op 3 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

1.3. Op 21 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent een soennitisch moslim. U werd op [...] 1972] geboren in het dorp Zakhi Miana, in het district Nowshera van de provincie KhyberPakhtunkhwa (KPK) in Pakistan, waar u verbleef tot eind 2016. Vervolgens dook u onder bij uw schoonouders in Peshawar tot uw vertrek in augustus 2017. U studeerde af van de middelbare school in 1988 en begon daarna te werken op jullie land. Vervolgens begon u met bijen te werken en in 1998 trad u in overheidsdienst, waar u werkte in het dierenonderzoeksinstituut. Ondertussen behaalde u een BA diploma aan de universiteit van Peshawar in 2003. Hierna hebt u veel verschillende jobs gedaan, voor privéwerkgevers en de overheid. Daarnaast was u na de dood van uw vader in 2006 vooral bezig met het landconflict en met het beheren van het land. U trouwde op 26 oktober 1997 met N. B. en kreeg twee kinderen: M. en M. R..

Uw vader en moeder waren in een erfenisconflict verwickeld met de rest van de familie. Gedurende uw hele leven werden eerst uw ouders en later u geterroriseerd door uw ooms en hun vrouwen. U verklaart dat uw vader en moeder regelmatig in elkaar geslagen werden en als dienaars behandeld werden door de rest van uw familie. Toen jullie in uw kindertijd omwille hiervan enige tijd verhuisden naar een andere plaats, vermoordden uw ooms bovendien uw twee- of driejarige broer. Tien maanden na jullie vertrek wilden jullie terugkeren, maar werden jullie niet toegelaten tot de gemeenschappelijke woning: jullie kregen een erg klein huis toegewezen in het dorp. Ondertussen gebruikte uw oudste paternale oom de inkomsten uit de gemeenschappelijke gronden om zijn persoonlijke rijkdom en zijn persoonlijk landbezit uit te breiden zonder te delen met zijn andere broers. Na de dood van uw grootvader kreeg uw vader bovendien slechts een klein en onvruchtbaar stuk land uit de erfenis, terwijl uw ooms de betere delen inpikten. Naarmate u ouder werd, kwam u hier meer tegen in opstand en verzeilde hierdoor regelmatig in fysieke gevechten. Als u dit aangaf in het politiekantoor, kwamen mededorpelingen de politieagenten overtuigen dat het om een intern conflict ging, waardoor de politieagenten dit niet verder vervolgden.

In 2003 dienden uw ouders een klacht in om een gift van land van K. K., de broer van uw vader, ten nadele van uw vader, te laten annuleren. Initieel werd deze eis afgewezen door het Trial Court, maar daar gingen uw ouders tegen in beroep bij de Additional District Judge. Na de dood van uw vader in 2006 nam u deze rechtszaak op u. Op 2 november 2010 viel de uitspraak in uw voordeel uit en werd de gift teniet gedaan omdat uw oom deze gift volgens de sharia niet op zijn sterfbed kon maken. U had dus recht op een groter deel van het gezamenlijke land. Uw ooms weigerden echter om deze beslissing te aanvaarden, waarna u het seminarie van Akura Khatak een fatwa liet uitschrijven met dezelfde boodschap. Ook deze negeerden uw ooms echter.

Vervolgens merkte u op dat er vreemdelingen rondhingen rond uw huis en vonden er twee pogingen tot ontvoering plaats. De eerste keer werd u aangevallen door drie mannen in de bazaar van Akbar Pura en de tweede keer probeerden ze u en uw moeder vijftien dagen later te ontvoeren nadat u de rechtbank verliet na een hoorzitting. U wist beide keren te ontkomen, maar uw moeder adviseerde u om te vertrekken. U verhuisde naar het huis van uw schoonouders, verbleef daar enige tijd, dan trok u naar Quetta en vandaar vertrok u in augustus 2017.

U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië en Bosnië naar België, waar u op 8 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef onderweg bijna drie jaar in Turkije.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een groot aantal rechtbankdocumenten, een kopie van uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw dochter en uw zoon, uw diploma en puntenlijsten, uw domiciliecertificaat en papieren over problemen in de Pashtoegemeenschap neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u in een erfeniskwestie verwickeld bent waardoor uw ooms u willen ontvoeren en/of doden. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen als zou u bescherming hebben gezocht tegen het geweld dat tegen u uitgeoefend werd, niet aannemelijk te maken. U geeft namelijk aan dat u weliswaar naar de politie stapte om klacht in te dienen over het geweld, maar u kan hier geen documenten van voorleggen, aangezien u verklaart dat de politie deze klacht weliswaar opschreef, maar dat zij nooit een FIR opstelde (CGVS p. 15). Vervolgens ging u naar de rechtbank, maar daar diende u enkel een klacht in omtrent het landconflict, niet omtrent het geweld (CGVS p. 15), dat dan ook nergens in de rechtbankdocumenten die u neerlegt vermeld staat. U geeft aan dat u nooit een klacht indiende bij een rechtbank over het geweld omdat dat toch geen positief resultaat zou opleveren, daar de overheid u geen veiligheid wou verschaffen en zij altijd oordeelt in het voordeel van de rijken, in casu uw ooms (CGVS p. 17). Niet alleen heeft dit tot gevolg dat uw verklaringen omtrent het geweld blote beweringen zijn, bovendien komen deze verklaringen niet overeen met de rest van uw verklaringen of met de door u neergelegde documenten.

U verklaart dat de overheid en de rechtbanken altijd in het voordeel van de rijken oordelen (CGVS p. 17), maar u legt zelf uitgebreid en gedetailleerd bewijs neer van vonnissen in uw voordeel. De rechtbankdocumenten die u neerlegt komen daarbij perfect overeen met uw verklaringen en geven aan dat de rechtbank oordeelt dat u recht heeft op uw rechtmatige deel van de erfenis en dat uw ooms volledig in het ongelijk zijn hieromtrent. U verklaart zelf ook dat dit oordeel in elke rechtbank, elke jirga en in het seminarie van Akura Khatak in uw voordeel uitviel (CGVS p. 8-10). Uw vrees dat de Pakistaanse overheid of rechtbanken dus niet in uw voordeel zouden beslissen, lijkt volstrekt ongegrond. Uw onwil om bescherming aan te vragen bij de overheid van uw land van herkomst ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het geweld dusdanig en maakt het bovendien niet mogelijk om te oordelen over de wil van de overheid van uw land van herkomst om u bescherming te bieden.

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen in de eerste helft van 2017. Initieel had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers laten optekenen dat u van uw geboorte tot uw vertrek op 1 augustus 2017 in Zakhi Miana (district Nowshera) woonde. Uitdrukkelijk gevraagd of u daar ook heel die periode effectief verbleef, gaf u aan dat dat zo was (zie DVZ Verklaring dd. 23.12.2020). Op de vragenlijst van het CGVS die u bijna een jaar later liet invullen op de DVZ, liet u dan plots optekenen dat u voor uw vertrek nog vijftien tot twintig dagen zou zijn ondergedoken bij uw schoonvader in Peshawar (zie CGVS Vragenlijst dd. 09.11.2021, pt.3.5). Ook uw verklaringen daarover tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleken inconsistent.

Op de vraag waar u verbleef tussen het einde van 2016 en uw vertrek in augustus 2017 geeft u namelijk eerst aan dat u ondergedoken bij uw schoonouders leefde in Peshawar, dat u nergens anders in Pakistan woonde en dat u de laatste nacht voor uw vertrek doorbracht bij uw schoonouders (CGVS p. 4). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u weliswaar onderdook bij uw schoonouders, maar dat u daar slechts vijftien tot vijftientwintig dagen verbleef na de ontvoeringspoging buiten de rechtbank (CGVS p. 17-18), wat in scherp contrast staat tegenover uw eerder verklaring dat u daar meer dan acht maanden verbleef. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid houdt u vol dat u vijftien tot twintig dagen bij uw schoonouders verbleef, waarna u naar Quetta ging en daar tijd spendeerde (CGVS p. 17). Dat komt dan weer niet overeen met uw verklaring dat u de laatste nacht in het huis van uw schoonfamilie doorbracht en dat u nergens anders leefde (CGVS p. 4). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder, bovendien zorgt zij ervoor dat het CGVS geen duidelijk zicht heeft op uw verblijfplaatsen in Pakistan.

*Zelfs indien het CGVS geloof zou hechten aan uw voorgehouden vrees voor geweld -quod non-, zijn er **ten derde** sterke aanwijzingen dat u zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen om te ontkomen aan dit geweld. U geeft namelijk aan dat uw broer aan het werk is in Rawalpindi (CGVS p. 6) en dat uw schoonbroers, bij wie uw vrouw inwoont, vaste jobs hebben in Peshawar: de oudste importeert banden uit Dubai, twee van hen zijn chauffeurs en de anderen hebben winkels (CGVS p. 6-7).*

Bovendien geeft u aan dat uw ooms en neven u al niet kwamen opzoeken toen u zich in Peshawar bij uw schoonouders bevond (CGVS p. 17-18). Bovendien behaalde u een BA aan de universiteit van Peshawar en voerde reeds verschillende jobs uit, onder andere voor de Pakistaanse overheid (CGVS p. 7). Verder mag er ook worden aangenomen dat u, die hooggeschoold bent, verschillende talen kent, een ruime werkervaring heeft en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was en zich zowel nu als eerder in vreemde gemeenschappen wist te vestigen (en ook bvb jarenlang in Turkije woonde en werkte), bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit en de talen spreekt, in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien. Ten slotte had u nooit problemen met de politie of een ander deel van de autoriteiten in Pakistan en ook met niemand anders dan uw familieleden (CGVS p. 18). Deze elementen samen leiden ertoe dat u zich zeker in Peshawar, Rawalpindi of een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020.

Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met

de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkhwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkhwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkhwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale “peace committees” en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkhwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld

worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De rechtbankdocumenten werden supra reeds besproken. De kopie van uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw dochter en uw zoon, uw diploma en puntenlijsten en uw domiciliecertificaat ondersteunen enkel persoonlijke informatie over uw identiteit en uw bezigheden die in het kader van deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De papieren over problemen in de Pashtoe gemeenschap die u neerlegt hebben ten slotte geen betrekking op uw problemen (CGVS p. 19) en zijn dus niet relevant voor deze beslissing. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Pakistaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker bevestigt de feiten zoals uiteengezet in de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing en benadrukt het feit dat hij al zijn documenten heeft neergelegd om volledige duidelijkheid te verschaffen over zijn identiteit, herkomst, profiel en problemen die hem hebben gedwongen het land te verlaten. Verzoeker citeert vervolgens de bestreden beslissing en stelt dat hij hierbij geen bijzondere opmerkingen te maken heeft maar zich het recht voorbehoudt mochten er zich in de loop van de procedure veranderingen voordoen. Inzake de beoordeling in de bestreden beslissing van de door verzoeker neergelegde documenten benadrukt verzoeker nogmaals dat hij zijn verzoek heeft ingediend in volledige transparantie over zijn herkomst, profiel en de problemen waardoor hij zijn land heeft verlaten. Verzoeker stelt dat dit alles in het voordeel van zijn geloofwaardigheid moet pleiten en vraagt zijn asielmotieven nogmaals grondig te willen onderzoeken.

Verzoeker vraagt om deze redenen hem alsnog het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier te willen terugsturen voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en de eventuele bijkomende verklaringen.

2.2. Verzoeker voegt het afschrift van de bestreden beslissing en het document Pro Deo toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 31 mei 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus "Pakistan: Security Situation" van 28 februari 2023 (internetlink). In de aanvullende nota wordt

ook een geactualiseerde beoordeling van de veiligheidssituatie in Pakistan en verzoekers regio van herkomst gemaakt.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoekschrift onder meer een kopie van zijn identiteitskaart, van zijn huwelijksakte, zijn diploma en puntenlijsten en van zijn domiciliëringscertificaat neer (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3, 5 en 6). De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Pakistaanse nationaliteit niet wordt betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit Zakhi Miana in het district Nowshera van de provincie Khyber Pakhtunkwa (KPK).

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees om door zijn ooms ontvoerd of gedood te worden in geval van terugkeer als gevolg van de erfeniskwestie waarin hij volgens zijn verklaringen verwickeld is.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging of ernstige schade door een niet-statelijke actor.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

De Raad wijst er op dat bescherming tegen actoren van vervolging volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen kan geboden worden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vooreerst in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bescherming heeft gezocht vanwege de Pakistaanse overheid tegen het geweld, met name de aanval door drie mannen in de bazaar van Akbar Pura en de poging tot ontvoering van verzoeker en zijn moeder voor zijn vertrek uit Pakistan, waarvan hij het slachtoffer zou geweest zijn in Pakistan. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Ten eerste weet u uw verklaringen als zou u bescherming hebben gezocht tegen het geweld dat tegen u uitgeoefend werd, niet aannemelijk te maken.*

U geeft namelijk aan dat u weliswaar naar de politie stapte om klacht in te dienen over het geweld, maar u kan hier geen documenten van voorleggen, aangezien u verklaart dat de politie deze klacht weliswaar opschreef, maar dat zij nooit een FIR opstelde (CGVS p. 15). Vervolgens ging u naar de rechtbank, maar

daar diende u enkel een klacht in omtrent het landconflict, niet omtrent het geweld (CGVS p. 15), dat dan ook nergens in de rechtbankdocumenten die u neerlegt vermeld staat. U geeft aan dat u nooit een klacht indiende bij een rechtbank over het geweld omdat dat toch geen positief resultaat zou opleveren, daar de overheid u geen veiligheid wou verschaffen en zij altijd oordeelt in het voordeel van de rijken, in casu uw ooms (CGVS p. 17). Niet alleen heeft dit tot gevolg dat uw verklaringen omtrent het geweld blote beweringen zijn, bovendien komen deze verklaringen niet overeen met de rest van uw verklaringen of met de door u neergelegde documenten. U verklaart dat de overheid en de rechtbanken altijd in het voordeel van de rijken oordelen (CGVS p. 17), maar u legt zelf uitgebreid en gedetailleerd bewijs neer van vonnissen in uw voordeel. De rechtbankdocumenten die u neerlegt komen daarbij perfect overeen met uw verklaringen en geven aan dat de rechtbank oordeelt dat u recht heeft op uw rechtmatige deel van de erfenis en dat uw ooms volledig in het ongelijk zijn hieromtrent. U verklaart zelf ook dat dit oordeel in elke rechtbank, elke jirga en in het seminarie van Akura Khatak in uw voordeel uitviel (CGVS p. 8-10). Uw vrees dat de Pakistaanse overheid of rechtbanken dus niet in uw voordeel zouden beslissen, lijkt volstrekt ongegrond. Uw onwil om bescherming aan te vragen bij de overheid van uw land van herkomst ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het geweld dusdanig en maakt het bovendien niet mogelijk om te oordelen over de wil van de overheid van uw land van herkomst om u bescherming te bieden.”

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neer ter staving van de gerechtelijke procedures die werden gevoerd inzake de erfeniskwestie die aan de grondslag zou gelegen hebben van de bedreigingen en de ontvoeringspoging waarvan hij en zijn moeder het slachtoffer zouden geweest zijn. Daaruit blijkt minstens dat verzoeker in deze zaken in het gelijk werd gesteld in deze zaken en dat hij inzake de erfeniskwestie wel degelijk op doeltreffende wijze een beroep heeft kunnen doen op het gerechtelijk apparaat ter vrijwaring van zijn rechten in het dispuut met zijn ooms. Met betrekking tot de bedreigingen en de poging tot ontvoering verklaart verzoeker weliswaar dat hij naar de politie ging om klacht in te dienen, dat de politie akte heeft genomen van zijn klacht maar hiervan nooit een FIR opstelde. De Raad stelt vast dat verzoeker, in tegenstelling tot de erfeniskwestie geen enkel document voorlegt waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk een klacht neerlegde bij de politie. De succesvolle procedures die verzoeker in verband met de erfeniskwestie heeft gevoerd staan in contrast met zijn bewering dat hij geen toegang had tot overheidsbescherming tegen de bedreigingen en poging tot ontvoering. Verzoeker, die een jarenlange procedure voerde tegen zijn ooms en die uiteindelijk ook won, maakt niet aannemelijk dat hij geen toegang had tot daadwerkelijke en niet-tijdelijke bescherming vanwege de Pakistaanse overheid tegen het geweld waarvan hij zegt het slachtoffer te zijn geweest, noch dat hij pogingen daartoe heeft ondernomen nadat de beweerde feiten zich zouden hebben voorgedaan. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat verzoeker heden, meer dan zeven jaar na zijn vertrek uit Pakistan, nog steeds gevisieerd zou zijn door zijn familie in geval van terugkeer en evenmin dat hij geen toegang zal hebben tot doeltreffende overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, indien er zich toch problemen zouden voordoen met zijn familieleden. Verzoeker werd immers in het gelijk gesteld met betrekking tot de erfeniskwestie, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat problemen met familieleden die hieruit zouden voortvloeien, ernstig zouden genomen worden door de Pakistaanse autoriteiten. Het geheel van verzoekers verklaringen de door hem neergelegde documenten in aanmerking genomen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk bescherming heeft gezocht vanwege de Pakistaanse overheid tegen de bedreigingen en poging tot ontvoering, terwijl hij in zijn individuele omstandigheden daartoe de mogelijkheid had gelet op de succesvolle gerechtelijke procedure die hij in naam van zijn overleden vader voortzette vanaf 2006 met betrekking tot de erfeniskwestie. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met zijn familie als gevolg van de erfeniskwestie. De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift geen concreet verweer wordt gevoerd tegen de voormelde motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift immers tot het louter bevestigen van het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing en het benadrukken dat hij duidelijkheid heeft verschaft over zijn identiteit, herkomst, profiel en problemen die hem hebben gedwongen om het land te verlaten, zonder enig concreet element aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing of bovenstaande vaststellingen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door zijn tegenstrijdige verklaringen over de duur van zijn verblijf bij zijn schoonouders in Peshawar voor zijn vertrek uit Pakistan.

Verzoeker verklaarde bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 oktober 2020 dat hij tot zijn vertrek op 1 augustus 2017 in Zakhia Miana

verbleef (verklaring DVZ, punt 10), in de vragenlijst CGVS dat hij vijftien tot twintig dagen voor zijn vertrek bij zijn schoonouders verbleef (vragenlijst CGVS, vraag 3.4) en tijdens het persoonlijk onderhoud enerzijds dat hij tussen eind 2016 en augustus 2017 bij zijn schoonouders in Peshawar verbleef en er de laatste nacht voor zijn vertrek uit Pakistan doorbracht (notities PO, p. 4), en anderzijds dat hij er slechts vijftien tot twintig dagen verbleef (notities PO, p. 17-18) om na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen te stellen dat hij na het verblijf bij zijn schoonouders nog naar Quetta ging en er enige tijd verbleef vooraleer Pakistan te verlaten (notities PO, p. 18). Zijn steeds wisselende verklaringen over wanneer hij waar verbleef voor zijn vertrek uit Pakistan, en met name het aanzienlijke verschil tussen de beweerde acht maanden, dan wel vijftien tot twintig dagen dat hij zou hebben verbleven bij zijn schoonouders en waar hij zijn laatste nacht op Pakistaanse bodem zou hebben doorgebracht, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de bedreigingen en de poging tot ontvoering vanwege zijn familie. Indien hij daadwerkelijk op de vlucht zou zijn geslagen voor de geweldpleging vanwege zijn familie, kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij consistente verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek en met name waar hij de laatste nacht voor zijn vertrek zou hebben doorgebracht. De vaststelling dat hij hierover zeer uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerde bedreigingen en poging tot ontvoering waarvan hij zelf en zijn moeder het slachtoffer zouden geweest zijn. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden overwogen dat **“Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen in de eerste helft van 2017. Initieel had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers laten optekenen dat u van uw geboorte tot uw vertrek op 1 augustus 2017 in Zakhi Miana (district Nowshera) woonde. Uitdrukkelijk gevraagd of u daar ook heel die periode effectief verbleef, gaf u aan dat dat zo was (zie DVZ Verklaring dd. 23.12.2020). Op de vragenlijst van het CGVS die u bijna een jaar later liet invullen op de DVZ, liet u dan plots optekenen dat u voor uw vertrek nog vijftien tot twintig dagen zou zijn ondergedoken bij uw schoonvader in Peshawar (zie CGVS Vragenlijst dd. 09.11.2021, pt.3.5). Ook uw verklaringen daarover tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleken inconsistent. Op de vraag waar u verbleef tussen het einde van 2016 en uw vertrek in augustus 2017 geeft u namelijk eerst aan dat u ondergedoken bij uw schoonouders leefde in Peshawar, dat u nergens anders in Pakistan woonde en dat u de laatste nacht voor uw vertrek doorbracht bij uw schoonouders (CGVS p. 4). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u weliswaar onderdook bij uw schoonouders, maar dat u daar slechts vijftien tot vijftientwintig dagen verbleef na de ontvoeringspoging buiten de rechtbank (CGVS p. 17-18), wat in scherp contrast staat tegenover uw eerder verklaring dat u daar meer dan acht maanden verbleef. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid houdt u vol dat u vijftien tot twintig dagen bij uw schoonouders verbleef, waarna u naar Quetta ging en daar tijd spendeerde (CGVS p. 17). Dat komt dan weer niet overeen met uw verklaring dat u de laatste nacht in het huis van uw schoonfamilie doorbracht en dat u nergens anders leefde (CGVS p. 4). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt niet enkel de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder, bovendien zorgt zij ervoor dat het CGVS geen duidelijk zicht heeft op uw verblijfplaatsen in Pakistan.”** De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele concrete poging onderneemt om deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier op enige concrete wijze te weerleggen. Door louter te stellen dat verzoeker volledige transparantie heeft verschaft over zijn identiteit, herkomst, profiel en de problemen waardoor hij zijn land heeft verlaten, zonder op enige wijze concreet in te gaan op de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen ondermijnen, voert verzoeker immers geen dienstig verweer. De Raad herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door deze aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, wat hij in het geheel niet doet.

Hetzelfde geldt voor de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het bestaan van sterke aanwijzingen dat, indien geloof zou worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor geweld vanwege zijn familie, *quod non*, dat verzoeker zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen om hieraan te ontkomen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: **“Zelfs indien het CGVS geloof zou hechten aan uw voorgehouden vrees voor geweld -quod non-, zijn er **ten derde** sterke aanwijzingen dat u zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen om te ontkomen aan dit geweld. U geeft namelijk aan dat uw broer aan het werk is in Rawalpindi (CGVS p. 6) en dat uw schoonbroers, bij wie uw vrouw inwoont, vaste jobs hebben in Peshawar: de oudste importeert banden uit Dubai, twee van hen zijn chauffeurs en de anderen hebben winkels (CGVS p. 6-7). Bovendien geeft u aan dat uw ooms en neven u al niet kwamen opzoeken toen u zich in Peshawar bij uw schoonouders bevond (CGVS p. 17-18). Bovendien behaalde u een BA aan de universiteit van Peshawar en voerde reeds verschillende jobs uit, onder andere voor de Pakistaanse overheid (CGVS p. 7).**

Verder mag er ook worden aangenomen dat u, die hooggeschoold bent, verschillende talen kent, een ruime werkervaring heeft en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was en zich zowel nu als eerder in

vreemde gemeenschappen wist te vestigen (en ook bvb jarenlang in Turkije woonde en werkte), bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit en de talen spreekt, in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien. Ten slotte had u nooit problemen met de politie of een ander deel van de autoriteiten in Pakistan en ook met niemand anders dan uw familieleden (CGVS p. 18). Deze elementen samen leiden ertoe dat u zich zeker in Peshawar, Rawalpindi of een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen.” De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert met betrekking tot deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier.

De Raad stelt tenslotte vast, in navolging van de bestreden beslissing dat de documenten die door verzoeker werden neergelegd volgens zijn toelichting tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar betrekking hebben op de problemen van Pashtoens in Swad maar niet op verzoekers individuele situatie (notities PO, p. 19). Voor zover verzoeker hierover verklaart dat deze personen een persconferentie hebben georganiseerd en de tweede dag werden neergeschoten, kan de Raad slechts vaststellen dat de loutere verwijzing naar deze documenten geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen in het licht van de voor verzoeker succesvolle procedure inzake de erfeniskwestie niet aannemelijk maakt, niet aannemelijk maakt dat hij geen toegang zou hebben tot daadwerkelijke overheidsbescherming in geval van terugkeer en er sterke aanwijzingen zijn dat hij zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen indien geloof zou worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees voor geweld, *quod non*.

Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen toegang heeft tot daadwerkelijke en niet-tijdelijke overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet in het licht van de voor verzoeker succesvolle procedure inzake de erfeniskwestie en hij de door hem voorgehouden bedreigingen en ontvoeringspoging niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan aangenomen worden.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Door middel van een aanvullende nota heeft verwerende partij de beoordeling in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Pakistan en verzoekers regio van herkomst, de provincie Khyber-Pakhtunkwa, geactualiseerd op basis van de COI Focus, *“Pakistan: Security Situation”* van 28 februari 2023 (internetlink). De COI Focus is een actualisatie van het door CEDOCA opgestelde en door EUAA

gepubliceerde “*Country of Origin Information Report Pakistan: Security Situation*” van oktober 2021 en heeft in het bijzonder betrekking op de periode 1 januari 2022 tot 31 december 2022 (COI Focus, p. 6).

De Raad leest in deze COI Focus dat het merendeel van het geweld in Pakistan veroorzaakt wordt door de terreurorganisaties die in het land actief zijn, in het bijzonder de TTP (Tehrik-e-Taliban Pakistan) en ISKP (Islamic State Khorasan Province). De terreuraanslagen in Pakistan hebben in de meeste gevallen vooral de leden van veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politie als doel maar door de aard van de gebruikte tactieken en wapens vallen er ook willekeurige (burger) slachtoffers. Er vinden ook soms grootschalige aanslagen plaats met als doel om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen religieuze minderheden, in het bijzonder sjiitische moslims.

Uit de COI Focus blijkt verder dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is, daar waar tot eind 2020 een verbetering werd waargenomen. Er is immers opnieuw een stijgende trend in het aantal terroristische aanslagen in Pakistan in 2021 en 2022, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen. ACLED registreerde het hoogste aantal veiligheidsincidenten in 2022 in de provincie Balochistan (433) en Khyber-Pakhtunkwa (KP) (423), die ook het hoogste aantal “*battles*” en “*explosions/remote violence*” lieten noteren. Geweld tegen burgers vond het meest plaats in de provincies KP (83), Punjab (58) en Balochistan (55). PIPS registreerde totale toename van 27 % van het totale aantal terroristische incidenten en een toename van het aantal doden van 25% in 2022 in vergelijking met 2021. Volgens CRSS werd het hoogste aantal dodelijke slachtoffers van terrorisme of anti-terrorisme operaties genoteerd in KP (met inbegrip van FATA), gevolgd door Balochistan en Sindh in 2022. Zo werd een toename van 59 % in het aantal dodelijke slachtoffers genoteerd in de provincie ten opzichte van 2021. Het conflict in de provincies KP en Balochistan, is eerder lokaal van aard en vindt plaats in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De toename van het geweld speelt zich af tegen een achtergrond van gewijzigde terreurtactieken, de hergroepering van de TTP, toenemende spanningen tussen Soennieten en Sjiiten en de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan. De andere regio's in Pakistan werden minder getroffen door veiligheidsincidenten en in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan werd een daling van het aantal burgerslachtoffers vastgesteld.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld als gevolg van een gewapend conflict op de burgers regionaal erg verschillend is, moet bij de beoordeling van het risico voor verzoeker op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet alleen rekening te worden gehouden met de algemene veiligheidssituatie in Pakistan maar ook met de situatie in verzoekers regio van herkomst. Zoals reeds aangehaald is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Zakhi Miana in het district Nowshera van de provincie Khyber Pakhtunkwa (KP). Uit de reeds geciteerde COI Focus blijkt dat in mei 2018 de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai en Noord-en Zuid-Waziristan) aan KP zijn toegevoegd en sindsdien administratief deel uit maken van de provincie.

Zoals reeds aangehaald registreerde ACLED in 2022 243 veiligheidsincidenten in de provincie KP, waarvan 247 werden gecodeerd als “*battles*”, 45 als *explosions/remote violence* en 83 als geweld tegen burgers (COI Focus, p. 20). PIPS registreerde een verschuiving in de terroristische activiteiten in het algemeen in Pakistan sinds de taliban machtsovername in Afghanistan en rapporteerde in 2022 258 geweldincidenten in de provincie KP, waarvan 169 terroristische aanvallen, waaronder 130 aanvallen tegen veiligheids/ordediensten, 8 aanvallen tegen stamoudsten of leden van vredescomités die de regering steunen, 7 aanvallen tegen burgers en 6 aanvallen tegen gezondheids/polio werkers en hun veiligheidsscortes (COI Focus, p. 21). Ook hier volgt uit de aard van de gebruikte tactieken en methodes dat niettegenstaande het voornamelijk doelgerichte karakter van het geweld, door de aard van de gebruikte tactieken en methodes ook willekeurige (burger)slachtoffers vallen. De provincie KP heeft een totaal van 30.508.920 inwoners en de voormalige FATA 4.993.044 inwoners.

Het geweld dat tijdens de verslagperiode van de COI Focus plaatsvond, is voornamelijk geconcentreerd in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur en ook het district Peshawar werd getroffen door geweld. In Bajaur is naast TTP ook ISKP actief en er werd een stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers vastgesteld in 2022. De belangrijkste doelwitten van ISKP in Bajaur in 2022 waren leiders van Jamiat Ulema-I-Islam, een religieuze politieke partij die aanleunt bij de taliban. ISKP trachtte in 2022 ook de steun te krijgen van lokale stammen in Bajaur en beweegt ISKP zich in beide richtingen over de grens tussen Bajaur en de Afghaanse provincies Nangarhar en Kunar (COI Focus, p. 26). PIPS registreerde 11 terroristische aanslagen in Bajaur in 2022, wat resulteerde in 18 doden en acht gewonden, terwijl CRSS 83 doden als gevolg van terrorisme documenteerde.

In Noord-Waziristan werd in 2022 een lichte daling van het aantal veiligheidsincidenten waargenomen maar een stijging van het aantal slachtoffers. De meeste aanvallen werden uitgevoerd door TTP of de lokale taliban en viseerden veiligheids/ordetroepen. Er vonden ook negen zelfmoordaanslagen plaats in 2022 alsook aanvallen vanuit Afghanistan. In Zuid-Waziristan werd een lichte afname vastgesteld van het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Ook in Zuid-Waziristan is TTP de voornaamste actor en zijn de veiligheids/ordetroepen de voornaamste doelwitten, naast doelgerichte moorden op stamoudsten. In de overige tribale districten werd in 2022 slechts een kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd en het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van lokale vredescomités en leden van gewapende bewegingen zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geïdenterd worden.

Verder stelt de Raad vast dat in het district Peshawar, met een bevolking van 4.267.198, door PIPS een stijging van het geweldsniveau werd vastgesteld in 2022 met een totaal van 17 terroristische aanslagen met 275 slachtoffers tot gevolg (74 doden, 201 gewonden). In een zelfmoordaanslag door ISKP op 4 maart op een Sjiitische moskee in maart 2022 kwamen 65 personen om het leven en werden 186 personen gewond. Ook TTP en lokale taliban pleegden aanslagen in Peshawar. Op 30 januari 2023 werden als gevolg van een zelfmoordaanslag op een moskee in meer dan 100 personen, waaronder vele politieofficieren en regeringsambtenaren, gedood. Hoewel er ook burgerslachtoffers te betreuren zijn als gevolg van de veiligheidsincidenten in Peshawar, bleef de impact op de burgerbevolking van het gewapend conflict gelet op het totale inwoneraantal, eerder beperkt.

Verder stelt de Raad vast dat in de COI Focus geen melding wordt gemaakt van nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie KP.

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, regelmatig incidenten voordoen in het kader van een gewapend conflict, er niet kan worden aangenomen dat de mate van willekeurig geweld in deze provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan en zijn regio van herkomst en dus ook geen ander licht werpt op bovenstaande beoordeling.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Khyber-Pakhtunkwa sprake is van een zekere mate van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg rijst de vraag of in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden kunnen worden waargenomen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Khyber-Pakhtunkwa in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat hij bij terugkeer naar Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De Raad stelt vast dat verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden doet gelden. Ook uit het administratief en rechtsplegingsdossier kunnen geen dergelijke persoonlijke omstandigheden blijken.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET